

Justícia Social

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

Si l'Estat va reconèixer l'autonomia pensant-se que quan el que Catalunya fes no li agradés la hi retiraria, s'equivocava.

Roig i Berguedà
a l'Acadèmia de Jurisprudència i Legislació.

PRIMER DE MAIG, ALBADA...

Democràcia a la URSS!

Editorial

La Pàtria dels obrers

Tots els obrers del món tenen una pàtria, ultra la pròpia natural. Aquesta pàtria obrera del món és la Unió de Repúbliques Soviètiques, primer país que es dirigeix resolutament cap al règim socialista.

No cal pas ésser un addicte incondicional del bolxevisme soviètic, ni un fanàtic de ningú, per defensar davant el món burgès la Revolució de Rússia. Fins en el temps de les pitjors polèmiques — afortunadament superades — entre els diversos sectors obrers, el fet rus era objecte de respecte i d'admiració entre tots.

quan tots els homes i tots els partits

sol i contra un sol Estat precari, mai no va faltar als companys bolxevistes la nostra veu fraternal. Era el 1924, en plena dictadura, que JUSTÍCIA SOCIAL dedicava un gran extraordinari a commemorar el setè aniversari de la Revolució russa d'octubre, i allargava els nostres braços fermats cap a «la llum d'Orient», en una apel·lació vibrant i emocionada de l'enyorat Cristòfor

No ens fem amb tothom

Vam sol·licitar dels periòdics obrers que establissin el canvi amb nosaltres, i per part nostra ja els enviem el nostre setmanari, pel qual motiu suposem que el deuen rebre tots ells. Si alguna omissió — no cal dir que involuntària — hem sofert, bastarà un avís a l'administració per a subsanar-la.

Amb el pretext, però, de correspondre a un canvi que no hem establert, hem rebut l'òrgan d'una titulada «Unió de Treballadors Cristians». No pensem correspondre a aquest canvi. Quan ens dirigim a la premsa obrera, és obvi dir que no consideràvem com a tal la que publiquen els sindicats grocs.

Els obrers catalans no solen ésser gaire tocats de cristianisme, salvant excepcions personals. No hi fa res que estableixin contacte, per exemple, amb organitzacions sindicals catòliques de Bèlgica o altres països semblants. No hi tenen res a veure, i llur vida fictícia és solament, pel que fa a Catalunya, una obra de pura i simple provocació, afortunadament inútil.

Salvant, doncs, els respectes a les persones — desconegudes per nosaltres en la majoria dels casos — que publiquin periòdics com aquest i altres similars, poden estalviar-se una gentilesa que no correspondrem ni agrairé mai.

Ja vam advertir, fa poc, que som gent mal educada. I, malgrat que les volem esborrar totes, encara hi ha classes.

de Domènec.

Totes les crítiques i discussions es poden permetre — això sí: si pot ésser, entre nosaltres, sense dur-les enfora del camp obrer perquè no s'hi rabegin els

enemics. Els companys bolxevics són els primers de rectificar quan s'adonen d'algun error, i llurs encertades rectificacions han estat sovint doloroses. Però ara com mai hem de formar la guàrdia

entorn de la Pàtria obrera.

El seu progrés serà la nostra victòria. La seva mort — que hem de creure impossible després de tantes gestes meravelloses — tal vegada seria un retard de se-

gles en l'evolució del progrés humà. La Pàtria obrera del món és un tresor sagrat, comú a tots els grups proletaris, i el nostre deure és llegar-lo intangible a les generacions futures.

Feixisme i dictadura proletària

Suara ens ha arribat la notícia que Molotov, president del Consell de Comissaris del Poble de la U. R. R. S., ha anunciat en un discurs pronunciat no fa gaire la intenció del Govern dels Soviets d'instaurar tan aviat com serà possible un règim democràtic a Rússia, és a dir, un règim de sufragi universal, directe i secret.

Aquesta notícia, que al meu entendre és d'una alta importància, ha estat silenciada, naturalment, per la major part de la premsa burgesa «independent» (?) i «imparcial» (¡oh la imparcialitat de la premsa burgesa!). Hi ha hagut, és cert, algun diari (jo n'he vist un de francès, em sembla molt que era «L'Intransigeant») que l'ha comentada, en un to més aviat escèptic, però en el qual traspuava manifestament el desig que no fos certa i que el fet a què es refereix l'esmentada declaració de Molotov no arribés mai a ésser realitat. Aquesta darrera actitud de la premsa burgesa és perfectament comprensible. Perquè, si hom implantava un règim de de-

mocràcia al país dels Soviets, els sectors capitalistes es veurien privatiats d'un dels arguments aparentment més poderosos que han esgrimit contra els homes que han fet la revolució i que han edificat la Rússia actual: l'argument de la dictadura.

En efecte, a fi de reforçar aquesta posició contra el règim soviètic, hom ha comparat, en part per ignorància i en part per mala fe interessada, la dictadura proletària de Rússia amb els règims feixistes i dictatorials que han anat sorgint, a Europa sobretot, en el període de la postguerra. Considerat superficialment el fenomen de les dues menes de dictadura, hom pot trobar-hi potser una certa coincidència. Més d'un socialista de bona fe ha caigut en aquest error. Examinat, però, el problema més de la vora, hom veu que aquesta coincidència és purament formal i que, en canvi, hi ha entre les dues formes de dictadura una diferència essencial i que explica precisament llur antagonisme irreductible.

La dictadura proletària té — i

això no és pas nou, per tal com ho han dit tots els socialistes de Marx i Engels ençà — un *caràcter transitori volgut* i tendeix a la implantació d'una democràcia plena en un règim d'igualtat política i social entre tots els ciutadans; en una paraula: a un règim de democràcia de debò, la democràcia proletària de Lenin, enfront de la democràcia burgesa actual.

El feixisme, en tots els seus matisos, i la dictadura capitalista tenen, en canvi, un *caràcter de permanència volguda* — si arriben a caure, no és pas per la voluntat dels homes que els implantaren i els sustenten — i tendeixen a mantenir perdurablement l'existència de dues classes els interessos de les quals estan en pugna constant: el Proletariat i la Burgesia, els explotats i els explotadors. I no sols això, sinó que, en llur furor per a defensar els interessos que representen, arriben a suprimir i tot les llibertats, poques o moltes, aconseguides per la mateixa classe que els dona vida.

Em penso que aquesta dife-

rència, que és una de tantes, és massa transcendent perquè hom pugui confondre i identificar lamentablement — em refereixo als que ho fan de bona fe; els que obren de mala fe no mereixen cap mena de consideració — aquests dos règims tan divergents quant a llurs finalitats primordials i a llur pròpia essència.

Les manifestacions de Molotov demostren, en fi, que es va acomplint gradualment, i d'acord amb les circumstàncies, el programa que s'havien imposat els dirigents de la Revolució russa; vol dir que està a punt de terminar una de les etapes del procés iniciat amb la presa del Poder per part de les forces proletàries revolucionàries: l'etapa de la dictadura de la classe obrera, prevista ja per Marx i que té per finalitat la destrucció absoluta i definitiva del poder i la força de la classe capitalista que, en la seva agonia, lluita encara per recobrar-los i imperar de bell nou damunt les classes fins aleshores oprimides per ella.

PAU CIRERA

Més sobre Cristianisme i Socialisme

La resignació cristiana, línia de conducta dictada pel Cristianisme, i la inconformitat amb l'ordre social existent, dictada pel Socialisme, són avui dos programes oposats pervenint d'un fons comú i aquesta comunitat de fons és la que els fa terriblement enemics. No són enemics aquells que són desiguals perquè es destrueixen, ni ho són aquells que estan allunyats perquè s'ignoren, sinó aquells que més a prop es troben i més semblants són. Allí on pot produir-se rivalitat ja hi ha en potència l'enemistat. El que fa doncs terriblement enemics la resignació cristiana i la inconformitat socialista és el fons comú d'inconformitat amb la realitat social de llur època respectiva i llur idèntic impuls vers la igualtat.

Els dirigents catòlics ja ho han reconegut temps ha i, mentre injecten al catolicisme, depauperat per tanta resignació, el contingut social que necessita per a no quedar com un sentir de renunciament que el faria inútil en absolut per a tota acció de domini, mentre van a cercar al fons comú que tenen amb el Socialisme els elements precisos a la transfusió vivificadora, mesuren la força que la inconformitat socialista va aixecant enfront d'ells i, tement les confusions que llur dualisme equivoc comporta, fi-

xen llur posició en termes catòlics.

«Socialista i cristià són termes oposats. Socialisme religiós i socialisme cristià enclouen contradicció: ningú no pot ésser alhora catòlic i autèntic socialista.»

Aquestes paraules de Pius XI, en la seva encíclica *Quadragesimo anno*, donada l'any 1931 per a aclarir els dubtes que el contingut social de la famosa encíclica *Rerum Novarum*, de Lleó XIII, havia fet néixer, no deixen lloc a equívocs. La posició catòlica hi queda rotundament fixada enfora del socialisme, i l'oposició de Socialisme i Cristianisme pro-

El Primer de Maig

No creiem pas poder commemorar enguany la diada obrera del Primer de Maig, la qual qui sap si encara serà festa oficial en aquesta «República de treballadors». Per la mateixa pressió de les circumstàncies, no volem publicar el nostre acostumat número extraordinari de JUSTÍCIA SOCIAL. Ens reservem fer-ne un, molt interessant, quan es resolgui la situació interina, transitòria, provisional o com calgui dir-ne que travessem.

clamada. En aquesta actitud de principi el catolicisme ha anat prenent posicions i consolidant-les sense que li costés molt.

En efecte. Si les condicions del moment en què nasqué el cristianisme el situaren en una actitud que havia de valorar la pobresa i la desamparança, com a factors d'igualtat realitzable, al córrer del temps i esdevenir una força que els dirigents hagueren de fer seva si no volien ésser enderrocats per ella, naturalment també, poc costà als pensadors i teòlegs fer passar a primer pla la resignació a totes les febleses i desamparances com a programa de realització del cristianisme i, amb aquest programa, el cristianisme apagava fins a la darrera espurna aquella rebellia contra un ordre injust que havia constituït el fons característic de les doctrines de Jesús. I quan avui el catolicisme es troba amb un moviment d'inconformitat social de fons comú amb el del Crist, serà vestint amb nous orípells la benefactora resignació cristiana que trobarà els arguments més favorables a la seva causa. Els seus representants argumentant la incompatibilitat d'ambdues doctrines sota el punt de vista econòmic, polític, social, presentant el Socialisme com un moviment de fons únicament negatiu, destructor de la propietat, de

la família i de la pàtria poden ésser i són abundantment controvertits, però quan el situen des del punt de vista estrictament moral, l'apologia del desinterès, de la dolcesa, del sacrifici pel bé d'altri, pren una consistència, una estabilitat, ja més difícil de combatre pel fons necessàriament desinteressat que ha de tenir tot valor moral. La resignació cristiana presentada com a mansuetud enfront de la ira socialista; el menyspreu dels béns terrenals, predicat al poble durant segles, qualificat d'espiritualitat enfront dels grossers apetits materialistes del socialisme; els valors morals de renunciament i sacrifici de la doctrina cristiana posats en contrast amb les necessitats i interessos contingents defensats pel socialisme;

EPOCA IV - NUM 6
BARCELONA
27 d'abril del 1935

PREU:
20 cènts.

Redacció i administració:
A. López de Ayala,
10, principal
(BARCELONA - SANTS)

el «tots sou iguals» que duu llavor de rivalitat callant per a deixar resplendir «tots sou germans», volen ésser com invocacions d'amor i de fraternitat enfront de clams d'odi i d'enveja, semblen el bé absolut en oposició a totes les cobojances i egoïsmes humans i prenen una força de veritat innegable.

En aquest terreny, si no sumen adeptes per als dogmes catòlics, resten al socialisme intel·ligències, voluntats i forces que l'enriquieren considerablement i submergeixen en la resignació cristiana el més gran nombre d'admirats del qual pesa més asprament la realitat quotidiana. En terres nostres hi resten una suma d'inconformitat gran, sense la qual la realització socialista ha de trobar molts obstacles. El mot Socialisme espanta encara molts esperits prou forts i lliures per a ésser antidogmàtics però d'una sensibilitat que necessita d'un fons religiós, no diu res a aquells que, com dones i pagesos, viuen sota el ritme exclusiu d'uns costums que no han revisat mai, i que pesen damunt d'ells com una segona natura mentre la resignació cristiana, responnent a una realitat de la condició de l'home, els acull sempre i sovint els suma a la seva causa. Es al Socialisme que incumbeix la tasca de delimitar allò que entra en el camp de la resignació d'allò que no hi cap; allò que és inevitable, d'allò que és un deure evitar; allò que a les religions incumbeix d'allò que incumbeix als organismes socials, allò que és morbosa caritat d'allò que és humana justícia.

No és prou que el Socialisme proclami el seu laïcisme. Cal que s'enfronti amb el contingut autènticament religiós del cristianisme per a proclamar i fonamentar una declaració de principi que, fent parió amb la dels catòlica, digui: «Ningú no pot ésser bon catòlic i autèntic socialista, d'acord, però tot home pot ésser autèntic socialista i perfectament cristià». Aquí rau la superioritat moral i la força més viva del Socialisme, superioritat que tots aquells que la senten tenen el deure de posar en evidència perquè enfront de la resignació cristiana s'aixequi cada dia més potent la humana i justa inconformitat socialista.

MARIA PI DE FOLCH

D'administració

PREGUEM a tots els subscriptors que lliurin llurs quotes com més aviat millor. Depèn d'elles que continuï apareixent

JUSTICIA SOCIAL

PREUS DE SUBSCRIPCIO

Table with 2 columns: Trimestre, Semestre, Any and corresponding prices (2'50, 5'00, 10'00).

CORREU ADMINISTRATIU

Table with 2 columns: J. Palau, de Santa Coloma de Farners, Gir... 37'50; J. Prats, de Manresa, Gir... 2'50; Emili Rossell, de Granollers... 5'00; U. S. C. d'Alcella... 4'80; J. Perati, de la Pobleta de Bellveí... 10'00.

Tota la correspondència a administrador de JUSTICIA SOCIAL, Angeles López de Ayala, 10, principal, segona, Barcelona.

Els girs a nom de Joan Rull, Nàpols, 287, entresol, segona, Barcelona.

PASSAT PER LA CENSURA

Les comarques

ARENYS DE MAR, CAVERNA

Dormiem al mig del carrer, en ple Arenys de Mar i en pie dia, puix eren les quatre o les cinc de la tarda del dia 14 d'abril d'enguany, data inesborrable de la memòria de tots aquells ciutadans d'aquesta República que esumen la llibertat sobre i abans de totes les coses, i inesborrable també de la memòria d'aquells ciutadans, igualment d'aquesta República, malgrat ells, que aspiren a deturar la llibertat i a recular i otegar-la en el fons obscúr i astúxiat de llur element natural, la caverna.

Aclarirem que era possible que dormíssim en tal via, en tal hora i en tal lloc, sense que ningú ens ho impedís. Dormíem asseguts, desapercebuts de tothom, en el fons semi-confortable de l'interior d'un automòbil.

Del nostre son, producte de vetlles i excés de treball, ens en tragué un cant de múltiples veus, un cant maleconós i un bon xic desafinat. Hom hauria dit que els propietaris d'aquelles veus no tenien la convicció del que deien, la lletra, ni sentien la música amb la qual subratllaven aquella lletra, és a dir, semblava que cantaven per força. Per força? Hi ha algú que, en la data del 14 d'abril, cantí per força pels carrers?

Desperta, mirarem al nostre eutorn. Oh sorpresa! On som? Somniem? ¿Se'ns desperta potser aquell sisè sentit del qual ens parla una hipòtesi espiritista, la memòria d'altres existències viscudes a la terra, abans de successives reencarnacions, i ens retrobem vivint el període Torquemada? Tenim davant nostre uns dimonis negres, fantàstics, apocalíptics, tenen el cap enfonsat dins d'una caputxa punxeguda que els fa semblar més alts. En el buit dels forats d'aquelles caputxes guspiregen uns ulls feréstecs destilant l'anatema per tot aquell que no es prosterní i no es piquí el pit amb una pedra somiquejant el «mea culpa». Aquells ulls ens travessen l'ànima i ens sembla que llegeixen fins el nostre darrer pensament. ¿Endevinaran que pertanyem a la U. S. C.? Ens agafa un calfred. Ens imaginem reclosos en un calabós fosc i humit i fermats a una anella de la paret de pedres grosses i negres, per mitjà d'una cadena. Una barreja de procediments de suplici que ens ve al pensament ens fa estremir: el de la gota, el del caragol, el del ganxo, el de les punxes, el del tip d'aigua fins a fer esclatar l'estómac... Cal reaccionar, mal que ens cremessin vius, en una gran foguera encesa expressament, enfront de la Sala Mercè d'Arenys, per a escarment d'heretges i per a enfortir la fe dels convençuts. Desafiem aquells esguards inquisitorials i observem més enllà dels encaputxats. Darrera d'ells hi ha una filera inacabable de nens i nenes en formació de flos de front. De tros en tros, una «dama» amb un emblema religiós al pit. Un frare de quan en quan, la closca pelada i un tortellet de pèl que la circumda a imitació de l'aureola dels sants de les estampes; unes barbes que no voldriem ensumar de por de perdre els sentits per la flaire d'encens, cera cremada i suor que l'ús i el temps hi deuen haver condensat. Ens fan pensar en un modern explosiu odorífer.

Més enllà, uns homes amb posat de fer quelcom important porten roba de diumenge, tenen la cara lluenta i les mans blanques com la cera de les torxes i ciris que hi porten. Els comparariem globalment a les mateixes torxes si a més de la blancor del cutis els poguéssim atribuir

el ble i la flama d'elles. Malauradament, ells, pobres, necessiten que d'altres els facin llum. Per sota els domossos que envolten el peu de la imatge, altres peus es mouen, baixos de calces de vellut i espadnyes. Cal aprofitar un duros, si el donen, per a portar una estona a coll aquella creu i aquella imatge.

Un frare amb roba de colors llampants, gras i vermell, mou els llavis i les galtes, no sabem si rosega borregos o si resa en veu baixa. Hom creuria que és el timoner d'aquella nau allargassada que llisca al llarg de la vorera esquerra de la riera d'Arenys.

Pensem en el laïcisme de la República. On és? On són les lleis laiques? La fantasia vola. Pensem si Arenys gaudeix d'una autonomia plena, de Cap de Partit, que es pugui fer ell mateix les lleis interiors que més li plaguin. Ens envaeix el pessimisme. Dijous sant a la vista. Processons a dojo pertot arreu. El Crist, imatge de l'home íntegre, de l'home de mentalitat privilegiada que tot ho donà als humils, passejat, vulgues que no, per tots els carrers de totes les viles, pel mig dels inconscients i a contracor dels homes lliures que un dia, ara fa quatre anys, manifestaren plenament ésser majoria en aquesta societat i digueren la paraula laïcisme. Aquella creu serà exhibida, no com a símbol de germanor i igualtat, fons de la doctrina d'aquell màrtir, sinó per a mofa dels oprimits, dels que cerquem de treure per a sempre la creu ja coreada del capitalisme que aplanarà la societat present.

En aquest 14 d'abril, cal que tots els homes conscients, els homes lliures, ens donem les mans i prenguem la contrasenya, ja per a sempre, per a la feina del futur. Si un nou 14 d'abril arriba, no deixar-nos-el arrabassar com aquell de memòria gloriosa. En el moment del triomf, res de regateigs, ni promeses, ni esperances. Realitat. Res d'expressions en futur. Triomf i expressió en passat. Poder dir alhora: hem triomfat i hem fet.

F. M.

Pineda, 14 d'abril del 1935.

Polítics i politicastes

Encapçalam aquest article amb els dos mots: polític i politicastes. Ho fem per intentar d' aclarir la diferència que hi ha entre els dos qualificatius que sovint la gent confon.

Hom enten per política l'art de governar els pobles. Tasca complexa i feixuga que comporta, a més de profunds coneixements, una ferma voluntat i un gran esperit de sacrifici. Hores i més hores de treball ininterromput cal acumular sense fatiga, sense precipitacions i sense eutòric optimisme. Els problemes que engendra la governació d'un poble no poden ésser resolts amb paraules, sinó amb fets. Sense afany de lluïment personal, els polítics —els que en són, no els que se'n diuen— han de portar el timó de l'Estat serenament i amb intel·ligència quan el poder està a les seves mans. Sigui la que sigui la ideologia dels governants, en tots ha de concórrer, com a condició prèvia i com a comú denominador, la capacitat d'allò que tenen confiat; el coneixement, amb tots els detalls dels ressorts de l'Estat.

En política, quan el canvi d'un governant no representa a la vegada un canvi totalitari en el sistema social i econòmic —en el qual cas és obvi posar condicions de cap mena— cal seguir un procés de continuïtat en l'obra de govern per evitar la inèrcia d'un procediment la finalitat constructiva del qual és destruir tot allò creat anteriorment per altres Governos. Es en un procés de continuïtat que un Govern de tipus dinàmic pot evolucionar i superar-se constantment dins les limitades franquícies del capitalisme organitzat.

Es clar, per dur a terme una obra d'aquesta envergadura, no pot servir mai el primer trapella que un bon dia se li acut intervenir en la política com si es tractés de col·leccionar segells o estudiar amb tota cura la cria del canari. Tampoc no pot servir l'aventurer que, ple d'audàcia, es llança en el camp polític disposat a satisfer les més baixes ambicions. Ni l'home sense escrúpuls disposat a vendre la seva cons-

ciència; a donar a tot un valor metàl·lic, fins a les més pures prerrogatives humanes. Ni el capellà trabucaire que, portat per un interès sectari, cerca l'embrutiment de les masses per a millor dominar-les. Ni el militar orgullós que donada la seva psicologia creu en una superioritat ficciosa i totalment fantasiosa.

I, fixeu-vos-hi bé. Per una paradoxa de la vida, en la política —iret de comptades excepcions— hi trobem sempre l'advocat que no pot reeixir professionalment; el metge sense clientela; l'enginyer incapaç de projectar un colomar; l'arquitecte que no ha fet ni una barraca de burot; el catedràtic que fa vint anys que explica una assignatura i perquè la sap de memòria està convençut que és un savi; l'economista casolà, incapaç de capir un elemental pressupost; el general que no ha guanyat cap batalla; el capellà que no deixa d'ésser capellà, etc., etc... i així, fent una anàlisi objectiva, ens adonariem que una gran quantitat de nul·litats incapaces de reeixir professionalment en una especialització determinada prenen com a camp d'acció la política, i envaeixen el Poder disposats a arrambar amb el que trobin. I aquests, mal anomenats polítics, no són res més que politicastes.

Són aquests que en nom d'un professionalisme històric quan es troben enfront de veritables polítics intenten anul·lar-los amb les úniques armes que poden emprar: la calúmia, la insídia, la falsedat i la provocació brutal. Són aquests que en nom d'un eixamplament de base anullen les autèntiques aspiracions dels pobles.

Són aquests que pacifiquen els esperits amb el mecanisme de guerra, llançant els pobles a la desesperació i a la misèria.

Són aquests que s'esclafen contra la pròpia impotència.

Com a conseqüència lògica, l'obra de conjunt d'una multitud de fracassats no pot ésser altra que la que la realitat ens ensenya. Mai de res n'ha sortit res.

L'actuació morbosa dels politicastes ha fet que manta zona del proletariat es separés de l'actuació política, per por —és clar— de contagiar-se. Altres, si no se'n separen, ho miren amb indiferència, i tothom en general considera la política com quelcom inqualificable.

Cal dignificar la política. Els partits socialistes tenen el deure de realitzar allò que no poden fer els partits que representen els diferents sectors del capitalisme organitzat. Cal que les masses proletàries s'aboquin de ple en l'actuació política, i això és possible a través d'una austeritat i d'una rectitud de conducta, no sols en la vida pública, sinó també en la vida interna dels partits. Ha de desaparèixer l'espectre del politicastre per donar pas a l'home polític que es solmet a les rígides disciplines que la Política com a ciència social comporta; que fuig dels apals per resoldre els insolubles problemes que en el món hi ha plantejats; que s'aboca amb sentiment d'artista a l'actuació política com a «Art de governar els pobles».

TOMAS AMAT

Advertisement for 'Acadèmia de TALL i CONFECCIO PROFESSORA' by Rosa S. de Comorera. Includes contact info: Urgell, 87, pral. 2.ª. De 3 a 6 tarda, cada dia menys diumenges. Floridablanca, 101, pral., tercera BARCELONA.

Advertisement for 'Crèdit i Previsió' by Societat Cooperativa. Includes contact info: Cort, 67, 2.ª - Tel. 16871. Objecte de la Societat es practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió, suprimint el lucre en aquestes activitats.

Advertisement for 'COMPANY' repairing radios and gramophones. 'Tallers "ZEUS" DE Joan Montlleó'. Sepúlveda, 174. Telèfon 30883.

Advertisement for 'Acte civil' by company 'Reparar els vostres aparells de ràdio i fonògrafs'. Hèn tingut la dissort de perdre per sempre la mare dels companys Rosa i Antoni Chiviller, de la U. S. C. de Torroja del Priorat.

Paraules a tothom (1)

NO TORCIS EL BRAÇ

Obrer neutral, tu que no t'interesses per al millorament moral i material dels teus, i que suportes el viure com et consenten i, de retop, crítiques l'actuació, quan perden, dels teus companys de classe: no torcis el braç.

... continua essent neutral que molt bé t'ho premiarà el teu burgès quan no et necessiti.

Tu, burgès, que no penses sinó la manera d'acumular més mils i milions, si pots, per a gaudir-los o legar-los als teus descendents si cap dels fenòmens socials, cada dia més aguts i inesperats, no t'ho impedeixen en produir-te la ruina; tampoc no donis el braç a tòrcer.

Tu, aristòcrata, milionari o gran financer, segueix, segueix el teu rumb, no desmereixis dels teus antepassats (encara que alguns degueren ésser obrers). La sang que circula per les teves venes, a còpia de costums de molí, vicis de tota mena, el bon tracte social (això és: la relació amb persones decentes), fa que el teu rang sigui de privilegi, i deus sentir-te superior a les classes humils; no torcis el braç. Continua amb els teus luxes i orgies; gaudeix, encara que sigui vergonya per als obrers que t'enriqueixen més i que, molts d'ells, no podran alimentar degudament els seus fills, o, quan estiguin malalts, no podran consultar tal metge o comprar-los una medicina. A tu, ¿què t'importen les misèries dels altres? Prou fas amb unes almoines que el donen to de bondat!

Tu, catòlic o mahometà, budista, sionista, etc., etc., capellà o pastor protestant, animista o espiritualista, tampoc no torcis el braç. Abans que afuixar al materialisme econòmic del socialisme científic prefereix el sacrifici de milions d'humans en aquesta societat burgesa, fàbrica de malsans apetits, viver de tota llei d'injustícies; temptació d'esperits adventicis o poc escrupolosos, maquinació d'intrigues internacionals amb les consegüents guerres, crueldats, lladronis, crims... en una paraula: prefereix que s'eternitzi un estat de coses en el qual l'home es perverteix, es corromp, quan podia obviar-se el perill fent una societat millor regida i organitzada, lliure d'abstraccions i sofismes, això és, de misteris pels quals hom pogués pretendre donar a l'individu la benedició o el càstig.

Tu, jurista o diplomàtic, desentent-te de la concepció ideal de tota sensibilitat romàntica, rodeja el teu art de cert aire legalista; no torcis el braç. Prepara els teus èxits encara que ells ocasionin, a d'altres, maldecaps, pèrdues, o, en fi, hecatombes en les quals mori mitja humanitat.

Tu, polític esquerrista, no torcis el braç. No has de consentir que els socialistes, amb la seva ciència de cadascun dels moments de la vida dels pobles, debilitin i anuïin la teva força política, la teva representació; prefereix la teva pretensió i orgull polític i oposa quantes resistències puguis, a base d'argücies, als avenços del socialisme, encara que aquest hagi d'ésser la felicitat dels teus i, qui sap, la teva pròpia.

Tu, sindicalista o anarquista, no importen els desastres, fracassos, derrotes, persecucions, víctimes, en fi, que la teva sistemàtica revolta produeixi a la classe obrera; no torcis el braç. Pertorba amb mil pretextos la

marxa ascendent del socialisme: d'aquesta manera serveixes, a la vegada, la burgesia; tot és preferible abans que els socialistes tinguin l'hegemonia en la massa amb la seva ciència política de classe, recorrent el camí de la victòria amb els seus graons o conquestes polítiques i econòmiques; prefereix que l'organització obrera i les conquestes econòmiques s'enfonsin en el pitjor retard sota el jou d'una dictadura reaccionària.

Tu, cabdill o representant de qualque sector o matis obrerista amb menor o major força, no hi fa res l'experiència dels triomfs, derrotes, èxits, fracassos (en el moviment obrer internacional) dels diversos procediments de lluita; a pesar dels punts de coincidència amb els altres sectors obrers, a pesar de perseguir, tots, el mateix objectiu d'emancipació social, continueu, cadascú, combatent els altres com si fossin, no ja l'enemic comú, el capitalisme, el pitjor tirà, sinó quelcom que no mereixi la més petita consideració. No torcis el braç. Continua combatent els teus amics; renega, insulta, injuria i calunijia les seves més destacades figures; impossibilita, així, la causa que més necessària (i indispensable, avui) unió de tota la classe treballadora, que de t'ho agrairà la burgesia ja que la relieves en una de les seves importants funcions. No lloc de buscar els punts que poguessin servir de contacte per a traçar una acció comuna, persisteix a no fer examen de consciència per veure de descobrir si has patit error, ja que, això, podria enaltir-te davant dels ponderats; prefereix l'aplaudiment, d'avui, dels incondicionals; divideix encara més, si pots, a les resultes que, prompte, la massa t'assenyali com a traïdor a la causa que dius defensar.

Tu, company actuant, sindicalista o socialista, neutralitzaràs el treball de conjunt posposant el teu jo personalista als interessos generals de la teva classe que, a la fi, han d'ésser els teus propis?

I tu, en fi, obrer anònim, sigui qualsevulla la teva categoria o dependència, ¿no torçaràs el braç? Pensa i recorda que els interessos del teu amo representen la teva esclavitud o, almenys, la dels teus pròxims, actuals o futurs descendents.

A. RENART

(1) Notes per a un opuscle.

Joventut Socialista de Catalunya

AVIS

Degut a les circumstàncies anormals que actualment estem travessant hem cregut convenient suspendre temporalment la publicació de la nostra pàgina.

Independentment d'aquesta decisió tots els companys de la Joventut són pregats de trametre, com abans ho venien fent, tots els seus treballs. És necessari que l'esperit ideològic que batejava en la nostra pàgina continuï avui més que mai i es difongui d'aquesta manera amb la tasca global del nostre partit.

Tots els treballs de la joventut poden ésser tramesos al director del setmanari, al domicili de JUSTÍCIA SOCIAL, abans del dimarts a la nit. Aquest els passarà als elements de la Joventut que han entrat a formar part del Consell de Redacció del nostre setmanari, companys Vilella i Miret.

Secció oficial

El Comitè Executiu de la Unió Socialista de Catalunya posa a coneixement de tots els afiliats que, examinada la situació del Partit en relació amb les circumstàncies presents, no ha vist possible la convocatòria del Congrés General que d'acord amb els Estatuts hauria ja d'ésser convocat.

Les dificultats de reunió, no sols del Comitè sinó del Consell Central i de la majoria de les nostres Seccions, no fan possible que uns i altres prenguin acords referents als afers de gran importància que el nostre Congrés General ha de discutir i resoldre.

En conseqüència: el Comitè Executiu entén que, fins que les circumstàncies no permetin el lliure exercici del dret de reunió, ha d'ésser ajornada la convocatòria del Congrés General d'enguany.

El diumenge vinent, dia 5 de maig, si no ho impedeixen causes estranyes a la nostra voluntat, la U. S. C. celebrarà definitivament a Barcelona el grandios act de afirmació socialista i d'exposició de l'actitud del Partit en aquests moments que hem anunciat diverses vegades. L'acte consistirà en una conferència pública, la qual tindrà lloc en un gran local, a càrrec d'un dels nostres companys, el qual parlarà en nom i representació del Comitè Executiu Central i totes les organitzacions del Partit. El C. E. designarà l'orador en la seva reunió pròxima. La premsa diària donarà tots els detalls de l'acte esmentat.

FARISEUS

Si ens poséssim al mig d'una plaça a blastomar de Déu i a desafiar les seves iras, emplaçant-lo perquè allí mateix ens castigues com a prova de la seva no existència, no fariem més que demostrar palesament la seva existència i el seu poder.

Dic això per a deixar ben assestat que hem de procurar deixar Déu de banda i parlar del Cèsar.

Donem com a cosa de dret, ja que no ho és de fet, que a Espanya solament hi hagi dos partits: un de dreta i un d'esquerra.

El partit d'esquerra vol, amb més o menys intensitat, per damunt de tot, una major justícia social, un ensenyament absolut i gratuït, una major retribució al treball del proletariat que ha de sostenir l'Estat i els seus paràsits. El partit de dreta vol tot el contrari. I cada home de cada un dels dos partits defensa els seus punts de vista, i els primers són perfectament explicables en la classe conservadora que tem pels seus privilegis.

Però el que no és explicable en aqueixes dretes és que gairebé tots els seus militants i la premsa d'ells combat els postulats de les esquerres emprant el nom de Déu que consideren com una cosa seva. Certament que el Déu que s'han forjat ja els el donem i no ens interessa. El que no podem creure és que el Déu que invoquen com a seu, odiós, rancorós i perdonavides, sigui aquell Jesús de Natzaret que va viure sobre la terra durant trenta-tres anys. Aquest era un minyó ple de sensibilitat i d'amor per a tota la humanitat, fou el primer socialista del món i, per tant, posades les coses al lloc que els pertoca, som nosaltres que podem reivindicar com a cosa nostra aquesta gran figura de la humanitat que les dretes insulten i traïxen com a bons fariseus que són.

UN SOCIALISTA

ANTIMARXISME?

Si bé per sistema sóc enemic de tot quant significa una negació pel seu contingut buit i derrotista, en el cas present val la pena que analitzem què s'amaga darrera d'aquest mot avui tan en voga i que no és menys que una al·lucinació que encobreix totes les bandarrades.

Marx va ésser l'home que va donar un contingut econòmic al socialisme; fins a la seva època les qüestions socials del proletariat havien estat tractades només a base d'un sentiment humà.

I aquesta doctrina marxista de descobrir la «plus-vàlua» de tota la riquesa creada o sigui el treball, la usurpació del qual encara per dissort continua realitzant el capitalisme de la manera més injusta, no ha estat encara combatuda científicament, ja que no és possible emprant de la manera més paradoxal els seus detractors el sistema que ells mateixos volen combatre.

En el temps modern el capitalisme és per essència internacionalista. Les grans federacions per rams, els «trusts», els «càrtels», les «holdings» i altres estructures que els posseïdors de l'economia mundial saben inventar no són més que mostres paleses del caire internacionalista. El suprem interès d'una rama de productors està en cercar, sigui com sigui, una intel·ligència com més àmplia millor, salvant totes les fronteres nacionals, assegurant sempre l'èxit de les empreses i anul·lant les lluites antieconòmiques del liberalisme individual, caduc. El capitalisme modern va de cara a les realitats econòmico-geogràfiques, salvant tots els esculls polítics i dominant contra tot i contra tots per la seva unió internacional, aquesta unió que precisament tant manca en tots els treballadors i en la qual basava Marx tot l'èxit de l'emancipació llur.

I si aquesta unió dels treballadors està en l'interès d'una major justícia i d'amor universal,

en la unió del capitalisme està el predomini injust de la base econòmica, i l'odi de classe.

Amb el rearmament d'Alemanya es dona el cas que, tot i la protesta de França acceptada per unanimitat a la Societat de Nacions, els productors francesos no tenen cap repugnància a vendre als industrials alemanys enormes partides de ferro, carbó i altres materials, amb la seguretat que aquells tenen que aquests materials poden ésser utilitzats per a construir armaments, i que molt probablement seran emprats contra la nació vencedora. El capitalisme, en la seva època econòmica, materialitzat completament, no té en compte cap factor humà. Les monstruositats més grans han estat sempre mantingudes per ell, amb el sol objecte de sostenir l'equilibri de la seva hegemonia econòmica.

En altres aspectes trobem també aquesta unitat conreada per les grans entitats bancàries internacionals, en perjudici de llurs posicions nacionals quan es tracta d'interessos suprems que podrien perjudicar aquesta unitat de domini. El cas del «dumping» japonès, en què els comerciants japonesos són recolzats pels mateixos bancs de les nacions on presenten els seus productes en competència. En fi, aquesta unitat internacional per a una defensa econòmica és la mateixa tàctica preconitzada per Marx als treballadors de tot el món. ¿A què ve que tota aquesta autocràcia s'anomeni antimarxista?

El capitalisme és tot un sistema econòmic, polític i de domini, el mateix a què aspira el proletariat, amb la sola diferència que a aquest per llei natural de la majoria li pertany de dret el domini dels instruments de producció i distribució, sobretot després de la incapacitat supina que el capitalisme ha demostrat en la seva possessió.

A. OBACH

Conferència Dos articles de la Constitució

Demà, diumenge, a les deu de la nit, el company Emili Granier-Barrera pronunciarà una conferència al Centre Democràtic Federal del carrer de Riego, 44 (Barcelona - Sants). Tema: *El Socialisme i la Federació*.

Motiu del meu socialisme

Considerant que aquesta societat és injusta ja que una minoria, cada dia més reduïda, viu desembarassadament i a costa de la gran majoria, que políticament esclavitza i econòmicament sumeix en la misèria,

Considerant que tots els partits de la burgesia, s'anomenin com vulguin, defensen els interessos origen de la desigualtat de classes,

Considerant, a més, que l'actual desordre econòmic influeix en què els capitalistes d'un moment, lustre o època, pels atzars del règim: competències, fallides, guerres, etc., siguin ells o els seus descendents els futurs desheretats o, en altres termes,

Considerant que aquesta societat és injusta en no assegurar la vida i comoditats a cap dels seus membres, sigui qualsevulla la classe a què pertanyin, és de persones mentalment equilibrades l'aspiració a transformar-la, ja sia per mitjà de lleis socials o d'altres que es cregui pertinents, fins a arribar a la socialització de tots els mitjans de producció i canvi.

N.

L'article novè de la Constitució diu:

«Tots els Municipis de la República seran autònoms en les matèries de la seva competència i elegiran els seus Ajuntaments per sufragi universal igual, directe i secret, salvant quan funcionin en règim de Consell obert.

Els alcaldes seran designats sempre per elecció directa del poble o per l'Ajuntament.»

El que diu el 34:

«Tota persona té dret a l'emissió lliure de les seves idees i opinions, valent-se de qualsevol mitjà de difusió, sense sotmetre's a la prèvia censura.»

Per causes estranyes a la nostra voluntat, aquesta setmana no podem publicar l'acostumada secció "de l'estranger"

